

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra E Bindstouw (DK) (paralleltekst med Rigsmålgengivelse)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 292. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515386936928/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

hin ploddered Hinner nier i æ Doll, for a skyl æ Læhvi a dem. »A æ lih glæe» saa A, »entæn Do æ gaul elle grøe, faa Do æ mæ den bæjst Ven i denne Wahren; men A ska wal aalie blyw værdig te aa ta Dæ ifawn i Tugt og Æhr.» – »De war ett got anned» saa hun, »men kahænsæ te vi for aa bih let.» – »A ka ett bih sue læng» saa A, »faa mi Muer vil ha Ophold, aa enten skal A te æ Goer, eller aa en Søster; søhn æ de, aa de ka et blyww annelun.» – Saa begynt hun aa snøwws, aa tart hinne Øwn, aa sokked; men saah ett Nød. A had unt aa ed faa hin; men hwa Roe sku Jen het epo? – No! dæ kam indda Jen dæ ku kin wos Roe, aa de wa sgi de hæ samu Staahkelsmand. Han komme mæ den jenn aa hans Konner, aa had hans Glarkihst o æ Nakh, aa vil ind i æ Goer. Saa vænt han sæ om imued wos, aa saah: »Si, si! hwa stor I hæhr aa be-steiler? Fel mæ mæ ind, bette Pihg! saa vil A si, om A ka laww et faa Jer; men blyw Do heruddenfaar saalæng, bette Kaal! saa vel A prøw hudden de ka goc.» – Di gik, aa A sat mæ po en Stien, dæ loe dæ, aa lo mi Hænnæ sammet – A war et sue glæe. – A vedd ett hwo læng A sad dæ, faar A wa fallen isøwn; men saa wowned A ve de, te dæ wa Jen dæ kyst mæ, aa de war ingen Anner end An-Kjestien. »Sedde Do hæhr aa sower» saa hun, »følle ind mæj, no ær ed som de ska væhr. Æ Rakker haa taal got faa wos ve wo Muer, aa da ett Anner ku omverm hinne, saa sae han: »Dæ sedder en suot Kok o æ Raahn – I ku gjahn fo en roe jen te aa gaahl øwer Jer, hwes I ett gjø som A no sæjer.» Dærøwr bløw hun en bette kon baang, aa saah: »De for aa væhr; men A seje Dæ, An-Kjestien! A vel beholl den suothjælmed Kow te mi Mjælken, aa A ve ha aal de Ophold A ka tekomm.» »De ær ett mier en rimmele» saah A, »aa saa haah vi wal ett mier aa trækkes om. No ka Do læ lywws, nær Do tokkes.» – »Ho! ved Do Hwa, An-Kje-stien! sær A: »den hæ Stoeder han komme te aa ha en Kjennels, aa den vel A gi ham mæ en gue Villi; aa ka vi fo fat o ham, næ vi ska ha Gill, saa ska han aasse ha en Gryd Supp, aa en Høhn te sæ sjæl aa di hæ Kwinner aa di hæ Boen.» – »De æ ret nok» saa hun; saa A skal indda aasse gi dem en Træwl elle let mier a mi halgammel Kløjemøt.»

Noddeda: Mi Guemuer gjør et villed Gill, aa dæ wa fult op i aalie Maahder. E Staahkelsmand wa der aasse, mæ hiele hans læng Haahl;

paa,» svarede hun og jog sine pløvede Hænder ned i Dullen for at skylle Lervællingen af dem. »Jeg er lige glad,» sagde jeg, »enten du er gul eller graa, for du er mig den bedste Ven i denne Verden; men jeg skal vel aldrig blive værdig til at tage dig i Favn i Tugt og Ære.« – »Det var ikke godt andet,» sagde hun, »men kan hende sig, at vi faar at bide lidt.« – »Jeg kan ikke bide svart længe,» sagde jeg, »for min Moder vil have Ophold, og enten skal jeg til Gaarden eller og en Søster; saadan er det, og det kan ikke blive anderledes.« – Saa begyndte hun at snøve og tørrede sine Øjne og sukkede, men sagde ikke noget. Jeg havde ondt af det for hende, men hvad Raad skulde en hitte paa? – Naa, der kom endda en, der kunde kende os Raad, og det var sgu den her samme Stakkelsmand. Han kommer med den ene af sine Koner og havde sin Glaskiste paa Nakken og vilde ind i Gaarden. Saa vendte han sig om imod os og sagde: »Se se! hvad staar I her og bestiller? Følg med mig ind, lille Pige! saa vil jeg se, om jeg kan lave det for jer; men bliv du her udenfor saalænge, bitte Karl! saa vil jeg prøve, hvordan det kan gaa.« – De gik, og jeg satte mig paa en Sten, der laa der, og lagde mine Hænder sammen – jeg var ikke svart glad. Jeg ved ikke, hvorlænge jeg sad der, for jeg var falden i Søvn; men saa vaagnede jeg ved det, at der var en, der kyskede mig, og det var ingen anden end Ane Kirstine. »Sidder du her og sover?« sagde hun, »følg ind med, nu er det, som det skal være. Rakkeren har talt godt for os ved vor Mo'er, og da intet andet kunde omvende hende, saa sagde han: »Der sidder en sort Kok paa Ranen – I kunde gerne faa en rød en til at gale over jer, hvis I ikke gør, som jeg nu siger.« Derover blev hun en bitte Smule bange og sagde: »Det faar at være; men jeg siger dig, Ane Kirstine! jeg vil beholde den sorthjelmmede Ko til min Mælkeforsyning, og jeg vil have al den Ophold, jeg kan tilkomme.« »Det er ikke mere end rimeligt,» sagde jeg, »og saa har vi vel ikke mere at trækkes om. Nu kan du lade lyse, naar du tykkes.« – »Hør! ved du hvad, Ane Kirstine!« siger jeg: »den her Stodder, han kommer til at have en Kendelse, og den vil jeg give ham med en god Vilje; og kan vi faa fat paa ham, naar vi skal have Giude, saa skal han ogsaa have en Gryde Suppe og en Høne til sig selv og de her Kvinder og de her Børn.« – »Det er ret nok,» sagde hun; »og jeg skal endda ogsaa give dem en Trævl eller lidt mere af mine halvgamle Klæder.«

Nu da: min Godemoder gjorde et prægtigt Gilde, og der var fuldt op i alle Maader. Stakkelsmanden var der ogsaa med hele sin lange